

Vervolg van pagina 11

Wie nú in de kerk zit wil dat zelf

„Maar ik hou niet van negativisme. Wat je in ieder geval kunt zeggen, is dat degenen die nú nog in de kerk zitten dat doen omdat ze dat zélf willen. Er is geen gewoontege- loof meer. Je wordt immers in de huidige samenleving soms voor gek verklaard als je nog gelovig bent. Tegelijk zie ik ook ongeloof- lijke dingen vanuit de kerken ge- beuren. Ik maakte er in mijn Oude- jaarsconferentie nog een grap over. Er waren vorig jaar zóveel vrijwilli- gers vanuit de kerken met de vluchtelingen crisis bezig dat we een tekórt aan vluchtelingen had- den.”

Hij vindt dat kerken zich juist in deze tijd van „doorgeslagen indivi- dualisering en economisch den- ken” duidelijker moeten laten horen. „De wereld staat in de fik. Door leed in grote zin, maar ook op individueel vlak. We moeten daar- om des te meer laten zien dat er een ander Verhaal is. Liefde uitde- len, hoop en troost. Ik kan er niet tegen als ik hoor dat mensenlevens uitgedrukt worden in wat ze ‘eco- nomisch bijdragen aan de samenle- ving’. Daar gaat het toch niet om! Ik vind persoonlijk dat christelijke politieke partijen zich daarin har-

der mogen opstellen. De buur- vrouw die een bloemetje brengt naar een zieke vrouw met kanker, is die minder waard dan de CEO van bedrijf Weet-ik-veel?”

Band met Fryslân

Iedere vrijdag spreekt hij twee gesproken meditaties uit voor Groot Nieuws Radio. Hij zit qua bijdragen al op 360. En Favier is al jaren als vaste columnist aan het *Friesch Dagblad* verbonden. Hij heeft een duidelijke band met Fryslân. „Ze zorgen er altijd goed voor me. Als je aankomt staan er altijd broodjes klaar. Dat noorderlingen nuchter en stug zouden zijn? On- zin.”

Favier voelt zich bijzonder geze- gend dat hij al zo lang in het vak zit. Dat besef is misschien wel extra gekomen na zijn hartinfarct anderhalf jaar geleden. Twee we- ken eerder was hij nog de bergen opgefietst in Frankrijk. „Met een totaal dichtgeslibde kransslagader. Het is wonder dat ik dat overleefd heb...” Het bangst was Favier nog toen hij in het ziekenhuis een hartstilstand kreeg. „Sindsdien besef ik dat ik leef in de extra tijd. God wou me hier blijkbaar nog

Ik besef dat ik leef in de extra tijd. God wou me hier blijkbaar nog even houden

even houden.” Afgelopen septem- ber was hij al weer op de Mont Ventoux. „Daar stond ik met een brok in mijn keel... Nadat ik ben gedotterd voel ik me fitter dan ooit.”

Tijdens zijn herstel kreeg hij ontzettend veel brieven en mailtjes van mensen. „Ik heb de doos hier in de kamer staan en die ga ik in mijn hele leven nooit weggooiden. Tijdens die periode heb ik ontdekt hoeveel lieve mensen er in Neder- land zijn. Collega's, maar ook to- taal onbekenden die meeleeften. Als ik een moment heb dat ik het niet zo zie zitten en aan mezelf

twijfel, pak ik die doos en dan weet ik: Rob, er zijn heel veel mensen die van je houden. Ineens kon ik niet meer optreden en ik kreeg toen spontaan van een collega een gift van 200 euro. Een ander, de bij jullie bekende Ruurd Walinga, nam een voorstelling over in Amei- de. Later heeft hij nog verschillen- de keren ingevallen.”

Hoe heeft hij het in al die jaren volgehouden? „Zonder vroom te willen klinken: ik voel dat echt als genade. Dat ik dit talent gekregen heb van Hem om te kunnen doen wat ik het liefste doe. Daar voel ik me heel erg in gezegend. Ik voel me beslist niet de Grote Rob Favier als ik op het podium sta. Integen- deel. Het draait veel meer om het oude vrouwtje dat in stilte haar geloof laat zien. Met beide geopen- de handen wil ik ontvangen en doorgeven. Meer is het niet, *sola gratia*, oergereformeerd.”

Verhaal van hoop

Gedrevenheid is er ook omdat er een verhaal te vertellen is dat niet mag verstommen. Een verhaal van hoop. Favier weet het zelf als de beste. Hij is al jaren ambassadeur van World Vision, een organisatie

die opkomt voor armen in de der- dewereldlanden. Drie keer bezocht hij India, het land waar hij zelf ook een sponsorkindje heeft. Tijdens zijn recente jubileumconcerten werd hij door de hulporganisatie in het zonnetje gezet. „Ik verwachtte dat ze een filmpje gingen laten zien van het sponsorwerk, maar tot mijn grote verrassing hadden ze een felicitatie opgenomen van mijn sponsorkindje Ajay uit India. Dan ben je wel even stil...” In 2011 was hij voor het laatst in India en binnenkort hoopt hij weer een project te bezoeken. Dat hij derge- lijk goeddoelenwerk aan zijn muzikale missie verbindt tekent de persoon van Favier.

„Het docent zijn is werk, maar op het podium ben ik gewoon wie ik bèn. Niets meer en niets minder. Daar ben ik totaal mezelf. Ik ben nu 63 maar aan stoppen wil ik gewoon niet dénken. Dan zou ik wat ik het liefste doe, moeten opgeven. Of mensen moeten zat zijn en me niet meer vragen. Maar zolang het mij gegeven wordt, blijf ik nog wel even door- gaan. Ze zijn nog niet van mij af.”

► www.robfavier.nl

Curriculum vitae

Naam

Rob Favier, geboren op 15 februari 1954 te Utrecht. Rob is getrouwd met Els, heeft drie kinderen en vijf kleinkinderen

Opleiding

Gymnasium B, theologiëstudie Universiteit Utrecht, diverse cursus- sen op muziekgebied

Discografie

- 2013: *Zo Groen als Gras*
- 2005: *Spelen met Vuur*
- 2000: *Cirkels*
- 1995: *Met andere Woorden* (heruitgave 2009)
- 1992: *Met een Glimlach*
- 1988: *Een Roos op de Weg* (jubileumuitgave 2003)

Oudejaarsconferenties

- 2015: *Hart voor de Zaak*
- 2014: *Ik Wil Mij Nergens Mee Bemoeien...*
- 2013: *Zo Waarlijk Helpe Ik God Almachtig*

Boeken

Knipoog in de Wind (2006)
Hartgrondig (2008)
Songbook (2010)

Overig

Sinds 2007 ambassadeur voor World Vision
Sinds 2010 columnist van het *Friesch Dagblad*